

въ тревата. Заподскачахъ изплашена. Свѣтъ ми се зави. Но познатъ гласъ ме свѣсти: — „Ахъ, червената рибка! Какъ ли е попаднала тука? Чакай да я хвърля въ езерото, да не умре на сухо!“ Когато се почувствувахъ отново въ водата и погледнахъ къмъ брѣга, синеокото момченце ме гледаше радостно и ми хвърляше трошици отъ разтрошенъ геврекъ. Три дни и три нощи мислихъ, какъ да му се отплатя. И тая сутринъ намислихъ.

— Какво намисли?

— Ще разберешъ, като се събератъ децата край езерото.

Палави момиченца и момченца се събраха следъ нѣколко часа край езерото и почнаха да хвърлятъ трохички на гладнитѣ рибки. Рибкитѣ се трупаха около трохичкитѣ, блъскаха се една друга и лапаха лакомо. Изведнажъ едно червенобузесто момче извика радостно:

— Вижете, вижете! Червената рибка! Подъ водоскока! Хвърлете ѝ трошици, да я подмамимъ насамъ!

— Не си правете работа! — обади се едно едро момче, което държеше цѣлъ коматъ хлѣбъ въ ржка. — Тя е едничката червена рибка въ цѣлото езеро, но никога не

приближава къмъ брѣга. Съ нищо не можете я подмами.

— Ти отде знаешъ? — попита Червенобузестото.

— Опитвалъ съмъ.

— И ние ще опитаме.

— Опитайте!

Едри трошици хлѣбъ захвърчаха къмъ Червената рибка. Нѣкои деца хвърлѣха мушички. Други — червейчета. Трети запокитваха цѣли кифли. Но Червената рибка не поглеждаше подмамкитѣ, а спокойно плуваше около зелената жаба, която непрестанно врѣкаше.

— Гевреци! Топли гевреци! — извика малкиятъ синеокъ продавачъ, който незабелязано се бѣше приближилъ до навалищата край езерото. Измежду децата се промъкна дългокракиятъ немирникъ, дойде при малкия продавачъ и рече подигравателно:

— Хей, жабешки приятелю! Слушай твоята сладкогласа кекерица, какъ ти пѣ благодарствена песенъ, дето и спаси животеца снощи. Пъкъ Червената рибка тебе чака, да ѝ хвърлишъ единъ геврекъ, та да дойде да я видимъ!

— И цѣлата кошница да хвърли, пакъ нѣма да дойде! — намѣси се едрото момче.

— Ами ако дойде? — обади се едно малко момиченце.